

24.10.2012

MEDEDELING AAN DE LEDEN

Betreft: Verzoekschrift 0258/2012, ingediend door Walter Fischer (Duitse nationaliteit), over CO₂-uitstoot door verbrandingsinstallaties

1. Samenvatting van het verzoekschrift

Indiener wijst erop dat in Duitsland veel asfaltproducenten overstappen van aardgas op bruinkoolstof. Overschakelen op bruinkoolstof is weliswaar goedkoper, maar brengt ook een hogere CO₂-uitstoot met zich mee. Voor de schadelijke uitstoot van bijvoorbeeld zwavel en NO_x gelden in Duitsland strenge normen. CO₂ geldt echter niet als schadelijke stof. De uitstoot ervan wordt uitsluitend op EU-niveau geregeld (Richtlijn 2003/87/EG) en pas vanaf installaties met een vermogen van meer dan 20 Megawatt. Indiener verzoekt om ook installaties met een vermogen onder 20 MW onder de Europese CO₂-uitstootregeling te laten vallen. Volgens hem moeten regels die achteruitgang op het gebied van klimaatverandering en milieubescherming mogelijk maken onmiddellijk worden gewijzigd.

2. Ontvankelijkheid

Ontvankelijk verklaard op 26 juni 2012. De Commissie is om inlichtingen verzocht (artikel 202, lid 6, van het Reglement).

3. Antwoord van de Commissie, ontvangen op 24 oktober 2012

Het klopt dat verbrandingsinstallaties met een totaal nominaal thermisch vermogen van minder dan 20 MW niet zijn opgenomen in de EU-regeling voor de emissiehandel (EU-ETS). Indien een lidstaat dit wenst, kan zij dergelijke installaties echter wel opnemen.

De EU-ETS omvat momenteel ongeveer 12 000 installaties. Ze vertegenwoordigen een groot aantal installaties met een jaarlijkse uitstoot die varieert van minder dan 10 000 tCO₂ (circa 5 000 installaties) tot meer dan 5 000 000 tCO₂ (circa 900 installaties). Kleine en grote

vervuilers dragen in ongelijke mate bij tot de totale emissies die onder de EU-ETS vallen: zo neemt 7% grootste installaties in de EU-ETS ongeveer 82% van de totale emissies voor zijn rekening, terwijl de 41% kleinste installaties slechts goed is voor 0,6% van de totale emissies (zie het EEA-verslag "Toepassing van de Richtlijn emissierechtenhandel door de EU-lidstaten - verslagjaar 2008", beschikbaar via: http://www.eea.europa.eu/publications/technical_report_2008_13).

In dit verband lijken de administratieve kosten die vaste installaties met minder dan 20 000 ton CO₂-emissie per jaar betalen om deel te nemen aan de ETS (d.w.z. de kosten met betrekking tot de controle, verslaggeving en verificatie) hoog, terwijl ze voor installaties met een zeer lage emissie (minder dan 5 000 t/CO₂ per jaar) meer dan €1 per ton CO₂ per jaar bedragen. Om deze reden hebben de Raad en het Europees Parlement, als Europese wetgevers, bij de herziening van de Richtlijn emissierechtenhandel in 2008, beslist om de drempel van 20 MW nominaal thermisch vermogen niet te verlagen en lidstaten bovendien de kans te bieden installaties met een lage emissie van minder dan 25 000 tCO₂ per jaar niet langer te laten deelnemen aan de EU-ETS. Voorwaarde is wel dat door de lidstaten gelijkwaardige maatregelen worden genomen om te waarborgen dat installaties met een lage emissie, die niet langer deelnemen aan de EU-ETS, bijdragen aan de algemene doelstellingen inzake emissiereductie van de EU.

Het is belangrijk dat men in gedachten houdt dat alle CO₂-emissies van verbrandingsinstallaties, zoals degene die in het verzoekschrift worden vermeld, zullen worden behandeld te waarborgen dat deze installaties aan de algemene EU-doelstellingen inzake emissiereductie wordt gewaarborgd. De CO₂-emissies die niet onder de EU-ETS vallen, moeten worden aangepakt door middel van nationale maatregelen die de lidstaten moeten nemen om hun toezegging in het kader van het "Besluit inzake de verdeling van de inspanningen" na te komen. Op grond van dit besluit moet Duitsland de emissie van broeikasgassen, inclusief CO₂-emissies die niet worden uitgestoten door installaties die onder de EU-ETS vallen, met 16% terugdringen in vergelijking met 2005, als bijdrage aan de algemene EU-doelstellingen inzake de emissiereductie met 20%. Wat de kosten betreft die gepaard gaan met het bereiken van de doelstellingen inzake emissiereductie, zijn de lidstaten echter vrij om te beslissen over de meest doeltreffende en kosteneffectieve methode.

Conclusie

Het is dan ook veilig te stellen dat vanuit een Europees standpunt alle installaties, inclusief degene die in het verzoekschrift worden vermeld, een bijdrage leveren aan de algemene emissiereductie van broeikasgassen in de EU in het kader van de EU-doelstellingen met betrekking tot emissiereductie.